

Zonsverduistering

De dag, waarop de kleuren verdwenen. Waarop het resterende zwart en wit zich mengden tot een monotoon grijs.

Sindsdien heb ik enkel nog dat grijs gezien.

Aan de horizon dagen de eerste zonnestrallen. Tien meter onder hem loopt hij, maar van op de derde verdieping kan Henry onmogelijk zeggen wie het is. Hij nadert de lantaarnpaal. Eén, twee, drie knallen. Ziezo. De persoon zakt voor de lantaarnpaal geruisloos in elkaar. Aan de andere kant van de straat komt een politiewagen op hoge snelheid aangereden.

Henry schrok wakker. Terwijl de aanzwellende sirene van een politievoertuig uit zijn hoofd wegebde, liet hij de eerste dageraad rustig over zich heen komen. Vreemd was dat. Hij had deze droom niet meer gehad, sinds hij door het assisenhof tot levenslang was veroordeeld wegens veelvuldige moord. Hij dacht grijnzend terug aan zijn advocaat die de dag erna op vreemde wijze was overleden, en stond op. De dagen waren al wat aan het lengen, maar toch nog behoorlijk kort; en zodoende had hij, na zonsopgang, nog maar een minuut of twaalf om zich klaar te maken voor het ontbijt. De efemeriden waren tijdens zijn bijna zeven jaar gevangenschap altijd al een houvast geweest: steeds weerkerende perioden met een zekere regelmaat. Het ging zelfs zo ver, dat zijn celgenoot - die op een druilerige dag uit de gevangenis was ontslagen - hem steeds 'effie' had genoemd.

Henry hoorde wat gekraak en de deur ging open. De bewaker stak zijn sleutel, zoals altijd, veilig weer weg.

"Nog steeds Henry Covart?" grinnikte hij. "Gelukkig maar, stel je voor..."

Na het ontbijt werd Henry bij de hoofdbewaker geroepen. Deze zetelde in een stoffig kantoortje en wanneer er op de deur werd geklopt, greep hij instinctief naar zijn 'Marieke', het dienstpistool waarmee hij al 32 jaar de poorten van de instelling verdedigde en dat hij naar zijn eerste vrouw had genoemd. Henry en zijn bewaker werden binnengelaten en een minuutje later weer buiten.

Roger Schliemann was - alhoewel zijn achternaam iets anders doet vermoeden - Italiaan van afkomst en was twee maanden geleden tot levenslang veroordeeld voor wat hij noemde 'enkele spijtige vergissingen'. Het is overbodig te vermelden dat die zaken misschien wel erg spijtig waren, maar slechts door een zeer kleine groep als vergissingen zouden worden beschouwd. "Aangenaam," zei hij. "Schliemann, of nummer P0231 voor de databank van de bewaking." Henry probeerde met moeite een glimlach te forceren.

"Ik ben overgeplaatst naar deze cel," vervolgde Roger.

Een groentje dus.

"Wacht nog even, Henry." De bewaker deed de deur waarlangs Roger naar binnen was gegaan weer op slot. "Je hebt bezoek."

Het ergste aan zijn laatste moord was voor Henry dat zijn vrouw er na de arrestatie was achtergekomen wie haar man echt was: een huurmoordenaar zonder scrupules. Desondanks was ze Henry blijven steunen en ze kwam nu al zeven jaar elke twee weken langs. Het was voor Henry altijd het moment om nog eens over de buitenwereld te praten, die hij reeds zo lang miste. De korte bezoeken waren voor hem een houvast, een poging om toch nog een beetje deel uit te maken van de wereld. Ook vandaag weer scheen de bezoektijd verschrikkelijk kort, maar Henry ging toch weer naar zijn cel met de gelukzalige blik in zijn ogen, die hij maar eens om de twee weken placht te hebben. Hij werd opgewacht door z'n nieuwe celgenoot.

"Zeg, Henry, heb je al gemerkt dat het kraantje van de wasbak stuk is? ... Eh ... al voor ik hier aankwam, hoor! ... Henry?"

De tijd heeft de vervelende eigenschap steeds te traag te gaan op saaie momenten of wanneer je naar iets uitkijkt, en veel te snel op momenten van geluk. Vermits er van deze laatste bitter weinig te beleven vielen, gleed de tijd ijskoud traag voorbij, als ware het een gletsjer. Henry's dagen werden enkel wat opgevuld door de opmerkingen van zijn celgenoot, met wie hij langzamerhand ook gesprekken begon te voeren die uit meer dan twee zinnen bestonden. Het gaf Henry een fijn gevoel om nog eens met een lotgenoot te kunnen praten.

"Henry?"

"Ja?"

"Die kaduke kraan is nog steeds niet hersteld."

"Inderdaad."

"Zou dat hier altijd zolang duren?"

"Je hebt de douche toch nog? Daar komt ook water uit."

"Jaja, maar die kraan zou toch mogen werken? Het gaat om het principe..."

Henry liet zich langzaam op zijn bed zakken.

"Principes? Vreemd woord is dat. Het moet zowat zeven jaar geleden zijn dat ik dat voor het laatst hoorde."

Het slot rammelde en de deur ging open.

"Henry Covart? Nog steeds du ... bah, da's een ouwe. Nou ja, je hebt bezoek."

"Dag Henry."

"Hallo."

Zijn vrouw zat op de stoel recht tegenover hem en leek wat gespannen. Henry bedacht dat dat wel eens door het slechte weer zou kunnen komen. Terwijl zijn vrouw nerveus heen en weer wiebelde, praatten ze over heel gewone dingen, zoals ze wel vaker deden. Plots viel door het onweer de elektriciteit uit en werden de gevangenen snel naar hun cellen gebracht en de bezoekers weer naar buiten begeleid. Roger zat Henry in z'n cel op te wachten.

"Leuk weer, niet?"

"Kop dicht."

"Bijt m'n neus niet af, hé. Dat is tegen mijn principes." Roger vond z'n grap erg geslaagd.

"Godverdomme, bakkes dicht, snotneus!" brulde Henry. "Laat me met rust."

De dagen daarna sprak Henry geen woord. Hij meed elk gesprek en sloot zich volledig af van de buitenwereld. 's Nachts werd hij steeds geplaagd door de droom over zijn veroordeling, maar ook overdag kon niets hem nog boeien. Hij was een van de weinigen die niet zag hoe de gevangenen de bewakers tijdens de jaarlijkse voetbalmatch inmaakten met 7-0, de enige die niet op de wafelenbak ter ere van de verjaardag van de hoofdbewaker was en steeds de eerste die na de maaltijd van tafel ging. Als hij vroeger zijn leven grijs vond, werd dat nu zwart. Hij wist zelfs niet meer wanneer de zon opkwam.

De vrouw op het vliegveld was op weg naar de gate. Ze had nog snel een zestal rozen besteld en de leveringskosten betaald. Met haar koffer in de hand liep ze nu onrustig naar buiten. Daar stond het vliegtuig - een Boeiing - die haar naar haar langverhoopte Verwegistan zou brengen. Ze stapte 4 de deur ging dicht en het vliegtuig vertrok.

Henry schrok wakker. Het was nog volop nacht, maar hij kon de slaap niet meer vatten en lag te piekeren. Deze keer had hij niet gedroomd over zijn veroordeling, maar over de begrafenis van zijn slachtoffer. En steeds weer keerde het beeld van een dichtslaande deur terug. Hij begon te huilen, wat hij sinds zijn kindertijd niet meer gedaan had. Hij vond zichzelf opeens een rotzak: hoeveel mensen had hij tijdens z'n carrière niet voor het leven gekwetst, hoeveel toekomsten had hij niet met één vingerbeweging vernietigd. Met één klein trekje aan de haan. Vroeger had hij dat altijd ietwat komisch gevonden, hoe zulk iets nietigs zoveel kon veranderen - ver weg. Als huurmoordenaar kan je niet, bèn je niet met het lot van je slachtoffer betrokken. Maar het geweten dat Henry sedert jaren niet meer had aangesproken, kwam nu weer bovendrijven en zadelde hem met een pijnlijke wroeging op. De volgende nachten droomde hij steeds weer hetzelfde en overdag geraakte hij niet meer uit zijn dromen verlost. Hij werd nog stiller dan voorheen en at alleen nog wat Roger uit de refter voor hem meebracht.

Maar die dag had Roger iets heel anders bij.

"Henry? Geen aardappelen vandaag. Er stond rijst op het menu. Maar kijk eens wat ik voor je meegebracht heb?"

"Geen aard ... Wat zijn dat?"

"Bloemen. Vanmiddag op jouw naam afgeleverd. Er zit een kaartje bij. 'Je weet wel van wie ze komen' staat erop."

De zes rozen waren het mooiste dat Henry sinds jaren had gezien. Hij zat er soms uren naar te staren en fleurde daardoor helemaal op: hij at weer en hield vanaf nu niet alleen de zon, maar ook de maancyclus in de gaten. Hij lachte zelfs wanneer Roger de kraan liet herstellen. Zo kwam hij een keer van het middagmaal naar z'n cel terug, met zijn celgenoot.

"Schliemann, hier blijven." zei de bewaker. "Er is bezoek voor je. Oh ja, Covart, ik zou het haast vergeten. Een brief, vanmorgen bezorgd."

De bewaker deed de deur weer op slot en liep met Roger naar de bezoekkamer.

De inhoud van de brief is een geheim tussen twee mensen die elkaar voor het leven trouw hadden gezworen en is onbekend gebleven. Een uur later kwamen de bewaker en Roger terug, werd de sleutel in het sleutelgat gedraaid en de deur geopend. Rozen op de tafel en een scheermesje. Henry op de grond, naast de brief

Epiloog

Er waren maar twee mensen aanwezig op Henry's begrafenis: zijn celgenoot en diens bewaker, die na de plechtigheid weer in de zwarte boevenauto stapten. Henry P. Covart rust nu op een landelijke begraafplaats, onder een plaat arduin, waarop bloemen noch spreuken staan.

Thomas Geudens

Laureaat tweede graad secundair onderwijs